

være sparet 45 000 Kr. og paa Statsbanernes 25 000. Jeg tør imidlertid ikke garantere for, at disse Tal er rigtige. Men een Ting er sikker: at der er en Forøgelse paa forskellige Steder. Jeg skal af gode Grunde ikke gaa i Enkeltheder, thi jeg har ikke haft Lejlighed til at komme det hele igennem, men der er i alle Tilfælde sket adskillige Oprykninger til højere Lønklasser. At, de, der rykker op, er glade ved det, er ret selv-sagt, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at de i og for sig fortjener dette Avancement, saa for saa vidt er der ikke noget at sige dertil. Jeg ved godt, at det bliver sagt, at det Avancementsprincip, man her anvender, i og for sig ikke betyder ret meget, fordi man ikke derved ansætter flere Tjenestemænd. Det, der sker, er, at man f. Eks. lader en Assistent rykke op til at blive Kontrolør, men der kommer ingen ny Assistent i Stedet for. Det er maaske ogsaa rigtigt nok i Dag, men om det vil holde Stik senere, ved jeg ikke, thi formodentlig maa der komme Alderstillæg og andre Ting til siden hen, og saa bliver Forholdet et andet. Jeg har Indtryk af, at naar man siger, at Forøgelsen kun andrager 50 000 Kr., har man faaet det Facit ved at regne med de Besparelser, der vil følge, naar Ordningen er endeligt gennemført, hvorimod man med Hensyn til Forøgelsen har regnet med den Forøgelse, der er i Dag, og ikke med den, der vil komme, naar det en Gang er endeligt gennemført. Jeg har lagt Mærke til, at der f. Eks. paa Finansministeriets Budget nævnes adskillige Personer, som bliver staaende i deres Tjeneste eller i alt Fald bliver staaende med deres Løn, og jeg synes, det maa medføre, at Beparelsen ikke kan blive saa stor, som der er angivet.

I Folketingets Udvalgsbetænkning har Venstre henvist til en Udtalelse i Betænkningen fra i Fjor, en Udtalelse, der blev indsat af hele Udvalget. Der staar, at „Udvalget vilde finde det heldigt, om man tilstræbte at naa til en Ordning, hvorefter Forslag af større økonomisk Betydning eller Forslag, der betyder en principiel Ændring i Tjenestemandslovens Regler, kun kunde foretages med større Mellemlum og saaledes, at den aarlige Normeringslov i Overensstemmelse med, hvad der i sin Tid har været tilsigtet af Lønningskommissionen, kun omfattede Oprettelse eller Nedlæggelse af Stillinger, naar ydre Forhold gav Anledning dertil, samt mindre væsentlige Omplaceringer og Anciennetetsforbedringer“. Det var en enstemmig Udtalelse i Fjor, og jeg synes, det havde været rart, om man

havde handlet ud fra det samme Syn i Aar. Vil man gøre Forandringer i det bestaaende ved Oprykninger og Forøgelse af Udgifterne, maa der kunne findes tilsvarende Beparelser. Vi hører jo, at den højtærede Minister ønsker stadig at faa Beparelser indført. Jeg havde ventet og haabet — især efter at man har hørt, at der er sket saa mange Beparelser i de forskellige Ministerier —, at der virkelig paa Normeringsloven vilde være fremkommet en Beparelse.

C. F. Sørensen: Da mit Parti ikke har Bemærkninger at gøre til det foreliggende Forslag til Normeringslov, skal jeg paa Partiets Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse.

J. Chr. Møller: Det er rigtigt, at Normeringsloven for 1926—27 vil betyde en Udgiftsforøgelse, men den er jo ikke stor. Forøgelsen fremkommer ikke mindst ved Oprykning i Lønklasserne. Navnlig har jeg lagt Mærke til, at en Del af Politimestrene er rykket op i 1ste Lønklasse, og endnu flere er rykket op fra 3die til 2den Lønklasse. Men det maa, synes jeg, erkendes, at det er en ansvarsfuld Stilling at være Politimester. De skal sørge for Ordenens Opretholdelse, og særlig i de store Byer har de en ret stor Administration ved Siden af. De arbejder stadig under et stort Ansvar, og det maa sikkert fra alle Sider indrømmes, at deres Indtægter ikke har staaet i et passende Forhold til deres Arbejde og Ansvar. Jeg synes derfor, at disse Oprykninger maa siges at være paakrævede. Ganske vist er de økonomiske Forhold ikke gode, og det er naturligvis rigtigt at søge at faa Udgifterne ned, hvor det er forsvarligt, men Forholdene kan jo være af den Beskaffenhed, at man ved at spare paa Skillingen kommer til at lade Daleren gaa. Vi er, tror jeg, bedst tjent med, at de Mænd, der skal overvaage Lov og Ret her i Landet, er økonomisk uafhængige, men det kan man ikke sige, at de har været med den Indtægt, de hidtil har haft.

For virkelig at kunne bedømme, om de forskellige Oprykninger og Nyansættelser er paakrævede, maa man have mere Kendskab til Administrationen, end en Lægmand kan have, men jeg gaar ud fra, at naar Lønningsraadet og Ministeriet har ønsket Normeringsloven saaledes, som den foreligger, vil det være vanskeligt at gaa imod den. Jeg mener imidlertid, at skulde man tænke paa Nedsættelser — hvad mit Parti naturligvis gerne vil være med til —,